

Arrest

nr. 59 606 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten, Ewe als etnie te hebben en christen te zijn. U bent geboren in Hohoe op 11 juni 1977.

De nacht van 26 december 2009 was u met enkele van uw neven aanwezig op een dansfeest in het ‘Social Park’ te Kute. Een man riep u en toonde interesse in u. Wat later kwamen drie andere mannen die uw ogen en mond bedekten en u ontvoerden. U werd naar het paleis van de ‘Chief van Kute’ gebracht. Deze deelde het paleis met de ‘Queen Mother van Kute’, genaamd Nana Awii. U werd er opgesloten in een kamer en de oudere vrouwen daar verwelkomden u als ‘de nieuwe Queen’. U hoorde dat Nana Awii ziek was en u kreeg er een opleiding tot ‘Queen Mother’. De vierde dag van uw opsluiting kwam (M.) – een ex-vriend van een nicht van u – u eten brengen en u bracht hem op de hoogte van uw ontsnapplannen. Op 1 januari 2010 informeerde (M.) u dat hij de vrouwen in het paleis dronken zou voeren en dat u op drie uur ’s nachts naar het buitentoilet moest komen. Alles verliep

zoals gepland en u en (M.) vluchtten naar Ayoma. Van daar vluchtte u via Hohoe verder naar Accra. U hervatte er uw leven en u ging weer gewoon werken. Op 19 januari 2010 vertelde (E.) – een handelaar waarmee u een huis in Accra deelde – u dat vier mannen aan een klant van haar vroegen of ze u wisten wonen. Ze stelden zich voor als neven van u. Hierop belde u uw vriendin (B.) en ging u bij haar wonen in Ashiaman, een plaats dicht bij Accra. U hervatte er uw leven en u ging weer gewoon werken tot u tien dagen later aan de bushalte twee mannen zag die u eerder aan het paleis van de ‘Chief van Kute’ zag staan als wachter. Hierop belde u uw vriendin (S.) en ging u vanaf 30 januari 2010 bij haar wonen in Aflao. U ontmoette er een Belg, (W.), en vertelde hem uw verhaal. Nadat u hem verschillende malen ontmoette, zei hij dat hij u naar uw zus in België ((D.S.R.); OV nummer 5.400.871; CGVS nummer 02/22111) kon brengen. U moest uw gegevens en een pasfoto geven en in de eerste week van april 2010 vertelde (W.) u dat jullie binnen de twee weken gingen reizen. Op 19 april 2010 stak u door het bos de grens met Togo over en vloog u van Lomé (Togo) naar Casablanca (Marokko). Op 20 april 2010 vlogen jullie verder naar België, waar u op 21 april 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u problemen kende met leden van het koningshuis van Kute doordat u wegvluchtte nadat men u als ‘de nieuwe Queen’ van Kute wilde opleiden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden bij de door u beweerde ontvoering op 26 december 2009 in Kute.

U verklaarde dat u in de nacht van 26 december 2009 met enkele van uw neven aanwezig was op een dansfeest in Kute, toen een geïnteresseerde man u riep en drie andere mannen uw ogen en mond bedekten en u ontvoerden naar het paleis van de Chief van Kute (gehoor CGVS, p.6-7). U gaf aan dat er familie van u in Kute woonde, maar toen u gevraagd werd wie van uw familie er woonde, verklaarde u dat u het niet wist. Toen u gevraagd werd wie de geïnteresseerde man was die u riep, gaf u aan dat u het niet wist en dat u hem niet kende. Toen u gevraagd werd of u de drie andere mannen die u ontvoerden kende, gaf u eveneens aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.6-7). Toen de dossierbehandelaar u vroeg hoe de andere aanwezigen op het dansfeest reageerden op uw ontvoering, gaf u aan dat u het niet weet omdat u werd weggedragen. Toen u gevraagd werd hoe uw neven reageerden op uw ontvoering, gaf u eveneens aan dat u het niet weet omdat u werd weggedragen en u niet achterom keek (gehoor CGVS, p.7). Uit bovenstaande blijkt dat u weinig tot niets afweet betreffende uw familieleden te Kute, de mannen die u ontvoerden op 26 december 2009 en de reacties van de aanwezigen hierop. Deze frappante onwetendheden ondermijnen dan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u op 26 december 2009 ontvoerd geweest zou zijn op een feest waar u met enkele van uw neven aanwezig was.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u erg onwetend bent betreffende de Queen Mother en de Chief van Kute.

U gaf aan dat u in de nacht van 26 december 2009 ontvoerd werd en naar het paleis van de ‘Chief van Kute’ gebracht werd. Deze deelde het paleis met de ‘Queen Mother van Kute’, genaamd Nana Awii (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd wat de respectievelijke taken van de ‘Chief van Kute’ en de ‘Queen Mother van Kute’ waren, gaf u vaag aan dat de chief zich met mannenzaken bezighield en de Queen zich met vrouwenzaken bezig hield, maar dat u geen details kende (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat u in het paleis opgesloten werd met twee andere vrouwen en dat deze vrouwen u verwelkomden als de nieuwe ‘Queen Mother’. Toen u daarop gevraagd werd wat de namen van deze twee vrouwen waren, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.8). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg hoe oud Nana Awii was, gaf u aan dat u het niet wist. U gaf aan dat ze natuurlijk getrouwd was en kinderen had, maar toen de dossierbehandelaar u vroeg met wie ze gehuwd was, moest u het antwoord schuldig blijven. Verder wist u niet hoeveel mannen ze had, noch hoeveel kinderen ze had (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat ze werd bijgestaan door een aantal personen, maar kon geen enkele van haar assistenten bij naam noemen (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd wie de ‘Queen Mother’ vóór Nana Awii was, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.10). Toen de

dossierbehandelaar u verder vroeg sinds wanneer Nana Awii de 'Queen Mother van Kute' werd, gaf u aan dat u het niet wist en evenmin wist u hoe Nana Awii de 'Queen Mother van Kute' werd, maar volgens u werd ze verkozen. U gaf aan dat de mannen van de chieft beslisten over wie de 'Queen Mother van Kute' wordt, maar u kon geen enkele van deze mannen bij naam noemen (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u gevraagd werd waarom u als nieuwe 'Queen Mother' gekozen werd, gaf u aan dat men zei dat u de derde generatie was, maar u wist niet hoe ze dat deden (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd wie boven de 'Chieft van Kute' en de 'Queen Mother van Kute' stond, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.10).

Bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden betreffende Nana Awii de 'Queen Mother van Kute' ondermijnen totaal de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u verkozen en opgeleid zou zijn om haar op te volgen als nieuwe 'Queen Mother' én de daaruit volgende problemen.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

U gaf aan dat u – na uw ontsnapping uit het paleis van de 'Chieft van Kute' – in Accra ging wonen en werken tot er op 19 januari 2010 vier mannen aan een klant van uw huisgenote vroegen of ze u wisten wonen. De vier stelden zich voor als neven van u. Toen u gevraagd werd wie deze vier personen waren, gaf u aan dat u het niet wist, maar dat u dacht dat ze van het 'Royal House' waren (gehoor CGVS, p.12). U gaf aan dat u hierna bij een andere vriendin ging wonen tot u er een, genaamd (W.), ontmoette en hij zei hij dat hij u naar uw zus in België kon brengen. Toen u gevraagd werd wat u zou gedaan hebben zonder (W.), gaf u aan dat u een job zou moeten gezocht hebben (gehoor CGVS, p.13). Deze gedragingen en reacties getuigen niet van een gegronde vrees voor vervolging. Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg Nana Awii de 'Queen Mother van Kute' nog leeft, gaf u aan dat ze nog leefde, maar dat u niet wist of ze vandaag nog in leven is. Toen u gevraagd werd wie momenteel de 'Queen Mother van Kute' is, gaf u aan dat u niet wist of het nog Nana Awii was of opdat ze reeds iemand anders hadden gevonden. Toen u gevraagd werd of u aan de personen met wie u contact had vanuit België vroeg wat de stand van zake was in verband met de opvolging van de 'Queen Mother van Kute', gaf u aan van niet, dat u geen nieuws had. Toen u gevraagd werd waarom u er niet achter vroeg, gaf u aan dat het niet belangrijk is, dat uw veiligheid belangrijker is (gehoor CGVS, p.14). Van een kandidaat vluchteling kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij tracht zich te informeren over de nasleep van zijn / haar problemen in zijn land van oorsprong. Dat u hebt nagelaten dit te doen omdat dit niet belangrijk was voor u, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging, temeer daar de opvolging de kern van uw asielaanvraag is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde rijbewijs toont uw identiteit aan, welke voorlopig niet in twijfel wordt getrokken. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in wat zich aandient als een eerste en enig middel de schending aan van artikel 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij heeft haar volle medewerking verleend, een zo gedetailleerd mogelijk verhaal verteld, de documenten overgemaakt die zij had, een chronologisch, gedetailleerd en consistent verhaal verteld dat niet strijdt met algemeen bekende feiten en een aannemelijke verklaring geboden voor het feit dat zij bepaalde documenten niet kon voorleggen.

De onwetendheid omtrent de reacties van de omstanders bij haar ontvoering wijt zij aan het feit dat zij was geblinddoekt. Aangaande haar familieleden verwijt verzoekster aan verweerder 'cultural fallacy' gezien deze de "Napoleontische preciese kennis" hieromtrent in de plaats stelt van de Afrikaanse cultuur.

De onwetendheid inzake het koningschap is te verklaren doordat verzoekster christelijk opgevoed werd en veraf stond van de zwarte magie rond de koningin die zij moest opvolgen.

Verweerder is niet ernstig waar deze verzoekster verwijt een intern vluchtalternatief te hebben gezocht. Haar pogingen tonen net aan dat zij geen andere mogelijkheid had dan te vluchten.

Verzoekster heeft zich niet geïnformeerd over haar problemen omdat zij zich niet wilde blootgeven aan en het voorwerp wou worden van voodoo zoals zij reeds uitgebreid verklaarde bij tijdens het gehoor. Het is logisch dat zij zich in België schuilhoudt en haar veiligheid boven nieuwsgierigheid verkiest.

Verzoekster heeft geen documenten over haar reisweg. De wijze waarop zij reisde en de specifieke tijd laten toe dit te controleren. Haar reis liet een spoor na dat door verweerde kon worden nagevolgd.

2.1.2. Verzoekster legt bij aangetekend schrijven van 28 februari 2011 kopieën van de volgende stukken neer: bewijs van inschrijving van geboorte, een aantal pagina's uit haar paspoort, het rijbewijs dat reeds werd neergelegd bij verweerder, een aantal diploma's en studieattesten en een werkattest van Nestlé (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in dit kader bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J.-C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster, daar waar zij tijdens het gehoor bij verweerder stelde op brutale wijze van op een feest te zijn ontvoerd door vier mannen, waarbij zij geblinddoekt en gekneveld naar het paleis van de 'chief' en de 'queen mother' werd gebracht, vervolgens aldaar werd opgesloten en nadien uit dit paleis zou zijn ontsnapt met de hulp van een vriend (administratief dossier, stuk 4, p.7), van dit alles in de 'Vragenlijst' nergens ook maar enige melding maakte. Indien verzoekster daadwerkelijk dergelijke ingrijpende gebeurtenissen zou hebben ondergaan, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij deze zou aanhalen in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 12: vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de

elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de 'Vragenlijst' niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij de essentiële elementen van haar vervolgingsrelaas zo volledig mogelijk en correct weergeeft.

Voorts is het bevreemdend dat verzoekster enerzijds haar aanwezigheid op het feest van waar zij werd ontvoerd verklaarde door te stellen dat zij op een eindejaarsbijeenkomst was met de familie, dat zij familieleden had in Kute en dat het familiehuis van haar moeder daar was doch anderzijds, gevraagd naar de namen van haar familieleden die in Kute wonen, het antwoord schuldig moest blijven (*ibid.*, p.6). Verzoeksters algemene allusie op de 'Afrikaanse cultuur' is geenszins van die aard dat zij deze pertinente vaststelling kan ontkrachten.

Bovendien legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af omtrent de '*queen mother*' die zij diende op te volgen. In de vragenlijst stelde zij: "*De 'chiefman' van ons dorp was op zoek naar zijn 'queen mother' (aangezien er momenteel geen was)*" (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2). Tijdens het gehoor bij verweerder stelde zij echter uitdrukkelijk dat de '*queen mother*' ten tijde van de feiten wel degelijk nog in leven was en uit haar verklaringen blijkt dat zij niet wist of deze momenteel al dan niet nog '*queen mother*' is (administratief dossier, stuk 4, p.7-8, 14).

Daarenboven legde verzoekster uiterst vage verklaringen af aangaande de '*chief*', de '*queen mother*' en hun medewerkers, en dit ondanks dat zij beweerde dat zij gedurende een week in hun paleis werd opgesloten en werd onderricht omtrent haar functie als '*queen mother*'. Zo kon verzoekster niet aangeven (i) door wie zij werd aangesproken op het feest (ii) door welke vier personen zij werd ontvoerd en naar het paleis gebracht (iii) welke de taak is van de de '*chief*' en de '*queen mother*' (iv) welke de namen zijn van de twee vrouwen die haar verwelkomden in het paleis en dienden te onderrichten (v) hoe oud de '*queen mother*' was (vi) met wie de '*queen mother*' was gehuwd of hoeveel mannen zij had (vii) hoeveel kinderen de '*queen mother*' had (viii) welke de namen zijn van enkele van de '*chief mannen*' (ix) hoe zij werd verkozen als '*queen mother*' (x) sedert wanneer haar voorgangster '*queen mother*' was (xi) hoe oud de '*chief*' van Kute is (xii) welke de namen zijn van diens twee vrouwen (xiii) hoeveel kinderen hij had (xiv) wie er boven de '*chief*' en '*queen mother*' stond (xv) wie de '*queen mother*' was voor haar voorgangster (xvi) hoe haar voorgangster '*queen mother*' werd (xvii) welke de namen zijn van enkele van de medewerkers van de '*queen mother*' (*ibid.*, p.7-11). Verzoeksters verklaring dat zij christelijk werd opgevoed is geenszins van die aard dat zij de voormelde frappante onwetendheden kan toedekken.

Betreffende verzoeksters stelling dat de commissaris-generaal had kunnen nagaan wat de door haar gevolgde reisweg was repliceert verweerder bovendien met recht dat de commissaris-generaal niet dient te bewijzen welke reisweg verzoekster heeft afgelegd doch dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker ligt. Desalniettemin brengt verzoekster niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Verweerder stipt in dit kader met recht aan dat verzoekster minstens in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket. Bovendien legde verzoekster ongeloofwaardige verklaringen af betreffende haar reisweg daar waar zij beweerde dat zij, ondanks dat zij over een eigen en geldig paspoort beschikte, met een vals paspoort reisde doch vervolgens niet in staat bleek aan te geven welke naam en foto in dit paspoort zouden zijn opgenomen (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). Derhalve maakt zij op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Dergelijke houding vormt een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekster, ondanks dat zij in België nog in contact stond met haar moeder en haar vriendinnen in Ghana, klaarblijkelijk heeft nagelaten zich te informeren aangaande de evolutie van haar vermeende problemen en de situatie in haar land van herkomst. Zo wist zij niet of de '*queen mother*' die zij diende op te volgen nog in leven was, noch wie op heden de '*queen mother*' van Kute is, noch hoe het op heden zit met de opvolging van de '*queen mother*'. Tevens stelde zij uitdrukkelijk hiernaar niet te hebben geïnformeerd. Gevraagd waarom niet, stelde zij tijdens het gehoor bij verweerder: "*Dat is niet belangrijk. Het is alleen belangrijk dat mijn leven in veiligheid is. Dat is*

alles wat ik nodig heb” (administratief dossier, stuk 4, p.4, 14). Nog daargelaten dat zij deze verklaring tijdens het gehoor bij verweerder blijkt het voormelde niet gaf, kan verzoeksters bewering dat zij zich niet wilde blootstellen aan voodoo, te meer daar deze op bijgeloof is gestoeld en zij er tijdens het gehoor nog van overtuigd leek dat deze voodoo haar niet kon raken (*ibid.*, p.9), haar nalatigheid ter zake niet verklaren. Hoe het loutere feit dat zij haar moeder of één van haar vriendinnen in Ghana navraag zou laten doen, haar zou kunnen blootstellen aan enig risico kan niet worden ingezien. Bijgevolg getuigt verzoeksters houding van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en doet deze verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze zou trachten zich te informeren aangaande zijn persoonlijke problemen en de situatie in het land van herkomst.

De commissaris-generaal motiveert met recht dat verzoeksters rijbewijs, waarvan zij in het kader van onderhavig beroep opnieuw een kopie neerlegt (rechtsplegingdossier, stuk 9) haar identiteit aantoonde doch dat deze niet in twijfel wordt getrokken. De overige in het kader van onderhavig beroep neergelegde stukken vermogen de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas evenmin te herstellen (*ibid.*). Deze stukken bevatten slechts een aantal gegevens betreffende verzoeksters identiteit, scholing en beroepsactiviteit doch bevatten geen gegevens die betrekking hebben op haar concrete asielmotieven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overtollige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

2.2.2. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij beroept zich te dien einde echter op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, derhalve niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Gelet op het voorgaande kan de aangevoerde schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS